

VICTORIA BENEDICTSSON

Utdrag ur *Pengar*

(1885)

5

Byn ägde icke mer än en enda gata, om den ens kunde hedras med detta namn, ty den var helt enkelt en mindre väg, utan spår av stenläggning, och oförsvarligt illa hållen. Vid ena sidan låg en fem, sex dåliga hus i en rad, vid den andra sågs några bondgårdar, på så långt avstånd ifrån varandra, att en
10 tämligen stor trädgård fick plats emellan dem. Dessa gårdar kunde vara respektabla nog, med sina breda längor och sin regelbundna fyrkant, men mot den, som vandrade framåt vägen, såg de rätt ovänliga ut, ty alla vände de ryggen till, d.v.s. de låg med uthusbyggnaderna utåt. Endast på ett ställe, där man lämnat porten öppen, kunde man se in på gårdsplatsen, där icke en
15 levande varelse syntes, utom en hönsfamilj, som gick och sprätte i halmen. Det hade varit en kall och regnig sommar; nu var det också slut med den.

Med händerna nedstuckna i fickorna på sin fränvuxna paletå, kom en ung flicka gående framåt gatan. Hon såg glad och hurtig ut; gången hade icke en stadsdams trippande behag, snarare en halvvuxen pojkes slängande
20 fasoner. Med bekymmerslös min granskade hon himlens grå skyar, för att se om det drog upp till regn igen. Därefter öppnade hon dörren till ett av de låga husen och steg in i förstugan, vilken var jämt så stor, att dörrarna kunde gå förbi varandra. Hon öppnade även nästa dörr, under en ringklockas ursinniga skrammel.

25 Detta var byns enda diversebod, det enda ställe där man kunde köpa tobak, kaffe och socker. Ett riktigt kyffe förresten – lågt, mörkt och nedrökt – och så denna obeskrivliga lukt av gråpapper, såpa och vad det är allt för något! En ung man stod bakom disken, med armbågarna på den och huvudet lutat över en bok. Hans utseende var lika ljust och vänligt som
30 bodens mörkt och otrevligt.

